

השוכר את הפועל פרק המישי עבודה זרה סו.

עין משפט נר מצוה

נב א ב מיי פ"ט מהל
מחלות אסורות הלכה
לכ סמך לאחין קסמ טושיע
י"ד סי קלד טע"ף ח:
נב ג מיי שם הלכה די
טושיע י"ד סי ק"ח
ספ"ג ב כהנה ועיין כל זה
ב"י שם:
ד (מיי) שם הלכה לה:
נב ה מיי שם הלכה די
טו וע"ש בהשגות
וכ"מ:
נב ו מיי שם הלכה לה
ומנן שם מוש"פ י"ד
סי ק"ח טע"ו ו ונכ"ד
אלפס עוד צ"פ ענ"ב
פסקים ק"ל:

תורה אור השלם

1. לא תאכל בל
תועבה: דברים יג א

מוסף רש"י

תבלין ב' ג' שמות.
פלפל לכן שחור וזרין, או
אפילו מן ג' מינין והם
(שם אחד) של אסור,
אסורין. אם מיכלו כהן
את הקדירה, ומצטרפין.
למנוח אס' אין כלל אחד
כדי למנוח ונצטרפו ומיכלו
(שבת פ"ט).
הוא דקמני
מצטרפין, הבא במיני
שמיני עסקין. שמיני
מיני מתיקת קדירה, אבל
מין אחד אין מצטרף. כל
שכל שתיעבתי לך, כל
למנוח
ולתמנון מנוח, הרי הוא
בבל תאכל. ועלמתי, כלל
ענינין שהוא (תולין ע"ד).

מב"ל דרישא בנותן טעם עסקין. יש שהיו מפרשים דכל
אסור דהוי במשהו לא אמרינן זיה נותן טעם לפגם
מותר דהא אין לך טעם בטל יותר ממשהו באלף (ד) ה"ה נותן
טעם לפגם ומפרש כן מכלל דנותן טעם עסקין דלכך מותר
בשאיין בהנאתן בנותן טעם דאי
במשהו הא אפילו לפגם אסור ואין
רציה מכתן ללא לייק הכלל אלא
מדמפליג בסיפא דכתיב מכלל דרישא
ב"י דבהכי איירי תמני ועוד דמשהו
מין במינו אין הטעם בטל כלל אפילו
באלף כיון שהטעם שזה אכל לפגם
הטעם בטל וצמחן צפסח לפגם
דגרסי במשהו ככ"ב (פסקים דף ג').
אע"ג דשלא במינו אסור במשהו אע"פ
שהטעם בטל מ"מ אין לאסור טעם
לפגם ° שלא יאסור מפל חמור מן השיקף
דשלא במינו אינו אסור אלא אלו
מינו אלא ודאי אין חילוק דכל נותן
טעם לפגם מותר: **תבלין** ש"ב ב'
וג' שמות אסורין ומצטרפין. פ"ה
אס נפלו לקדירה ולא צוה כדי למנוח
ולא צוה כדי למנוח ונצטרפו ומיכלו
והם של אסור ומצטרפין לאוסרה
וקשה דלפי' משמע דחלה מלתא היא
ולישנא דברייתא משמע דתרי מיני
יניהו לכן פירש רש"י דלסורים
דקאמר ר"ל אסורה העיסה או
הקדירה צמחנת טעם ומצטרפין
בדבר יבש לאסור ואפי' בלא וישנת
טעם כגון שגטל לתוך חולין וכן צו
מאתים לנטול אחד מן האיסורין
אפי' לא בטיל עד שיהו צו מאתים
מן השנים וא"ת אמאי תני תרויהו
אסורים ומצטרפין ליתני מצטרפין
לחוד ושפיר שמינין תרויהו בין בלא
בין ביבש וי"ל דאי היה תני הכי ה"א
ד"ר' דפליג בסיפא (ה) בתרויהו
פליג בין להטרוף לנותן טעם בקדירה
בין להעלות בלאחד ומאתים מש"ה תני
תרויהו לאשמועינן דר"ש לא פליג
בנתינת טעם לקדירה אלא מודה
דמצטרפין (דלחז"ל) דאע"ג דלא
גזרו על תערובת דמאי אפי' קאמר
ט' שאני שאור ותבלין דלעטמא עבידי

המרא עתיקא. טעמו ניכר בענבים: **המרא חדא**. בנותן טעם.
וכל היכא דליתמר נותן טעם ואין טעמו ניכר הוה שיעורא בששים:
חלא דהמרא והלא דשיכרא. חד לאסור וחד דהיתר: **חמירא**
דחייט והמירא דשערי. חד דחולין וחד דתרומה. ונפלו זה
למך זה: **וכל מין במינו במשהו**.
(א) לקמני' פסקין דלאו הלכתא הכי
אלא אפילו מין במינו בנותן טעם חוץ
מבטל ויין נסך: **מצלנין שנים וג'**
שמות והן מין אחד או מין ג' אסורין
ומצטרפין ה"ג במשכח ערלה. ג'
שמות והן מין אחד כגון פלפל לכן
פלפל שחור פלפל ארוך או מין ג'
וג' שמות יש להן אסורין ומצטרפין
אס נפלו לקדירה ולא צוה כדי למנוח
ולא צוה כדי למנוח ונצטרפו ומיכלו
והן של אסור ומצטרפין לאוסרה.
ואמר חזקיה הכה דקאמר מין ג'
וג' שמות להן מצטרפין אע"ג דמלתא
מיני יניהו וצמחנת נמי לא שוו: **במיני**
מתיקה עסקין. שכולן טעמן מתוק
ומש"ה מצטרפין טעמן שיה למתק
בין הקדירה: **ורבא אמר לך הא**
מני ר"מ היא. ואע"ג דלא שוו לא
בשמה ולא בטעמא קאמר דמצטרפין
וחזקיה ליתא: **חלא שפלו לנו המרא**.
חלא לאסור לגו חמרא דהיתר דברי
הכל בנותן טעם כדי נפיל לגויה לא
הוי דמי ליה לא בריחא ולא בטעמא
שאין היין מבטל ריח החומץ עד
(א) שנתרבה לתוכו ולא החומץ מבטל
ריח היין משום דרובא חמרא: **אלא**
המרא לגו חלא. משעה שהגיע לאור
הכלי נהפך היין בריחו לריח החומץ
וקודם שנתערבו היו שוין בריחן:
ריחיה

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בבבל וכו'
שלא ירא שפלא חמור
בעיקרה. תמוה לי דנראה
מדכריה דהיכא דשלא
במינו במשהו רצוי לאסור
גם נותן טעם לפגם דמתי
הוי כמו משהו אכל היכא
דמינו במינו במשהו חמין
עלה אין נעלי' אסור
ומש"ה כתבו דמתקן חמין
דהטעם אטו מינו לא חמין
ממינו ועל"פ מותר. אבל
לא זכרתי להבין דמה פירש
צוה דגם במין במינו
במשהו נימא בעל"פ אסור
למנוח מתי חיל. וכן
דכחונו תוס' מתהלה ועוד
דבמשהו במיני וכו' וזה
נימא. דשעור דברייתא דהי
דלס' נימא בעל"פ הוי
במשהו מ"מ הכה דפרישין
לאחי דבתר טעמא אולין
מחילא בעל"פ דלח טעמן
שהו לא הוי מין במינו. אבל
לדינא דקיי"ל כרבא דבתר
שמה אולין ל"ש כן דמה
כך דע"י הפגם אין טעמן
שהו מ"מ הא שיה בשמה
ואס כן מה חילוק בין היכא
דמין במינו במשהו ליתא
דמין במינו במשהו לעינין
ותן טעם לפגם וע"ג:
ד"ה ורבא אמר רבי
הרתם איבא לישנא
אחרינא. שם אינו אלא
בדריש"ל דקאמר תמלה
דוהי מלך ולדריש"ל גם
ברי"ל ס"ל דהו חמרא אכל
ודאי ס"ל דהו חמרא ולולי
דמסתפחה היה י"ל דלחין
למחוק כיון וי"ל רק כסם
דהתם איכא לישנא אחרינא
דדרומאי דריש"ל ס"ל ג"כ
תמרא:

הגהות הב"ח

(א) ב"י חד טעמא הוא
הוה: (ב) שם והוא חלא
מיקרי והוא חלא. כ"ב
נראה דבגלגון בני אדם ארז
ודאי חלא מיקרי וגם ארז
ואדי תמלה מיקרי ולא
שני למנוח של שני שמות
דלא מיקרי חד שמא חלא
פלפל ארוך או פלפל שחור
מיקרי: (א) רש"י ד"ה אסור
מין במינו במשהו (לקמן)
פסקין וכו' ויין נסך
חא"מ. וי"ב ס"ה והבי
הלכתא דבל מין במינו
דינו במשהו ותוס' ו
כ"ב רש"י עיקר והגה"ה
זו שהוא ע"פ פירוש
דנפסא בתוך פש"י
בנותן גם יתקן דפשי"י
הכא הוי קודם חזיה עיין
בהגהת אש"י בהתמלה
רש"י פסק: (ד) תוס' ד"ה
מכלל וכו' יותר ממשהו באלף
רא"ה אסור רחמנא ה"ה נותן טעם לפגם וכו' הלכך נמי אסור: (ה) ד"ה מצלנין וכו' דפליג בסיפא. כ"ב עיין בדבור הספור: (ו) ד"ה לא וכו' אי חזין מקרא בהבא
דמצטרפין לא: (ז) ד"ה ורבא וכו' וק"ל נמי ל"י יהושע בן לוי לאמר:

תורה אור השלם

1. לא תאכל בל
תועבה: דברים יג א

מוסף רש"י

תבלין ב' ג' שמות.
פלפל לכן שחור וזרין, או
אפילו מן ג' מינין והם
(שם אחד) של אסור,
אסורין. אם מיכלו כהן
את הקדירה, ומצטרפין.
למנוח אס' אין כלל אחד
כדי למנוח ונצטרפו ומיכלו
(שבת פ"ט).
הוא דקמני
מצטרפין, הבא במיני
שמיני עסקין. שמיני
מיני מתיקת קדירה, אבל
מין אחד אין מצטרף. כל
שכל שתיעבתי לך, כל
למנוח
ולתמנון מנוח, הרי הוא
בבל תאכל. ועלמתי, כלל
ענינין שהוא (תולין ע"ד).

הגהות הב"ח

(א) ב"י חד טעמא הוא
הוה: (ב) שם והוא חלא
מיקרי והוא חלא. כ"ב
נראה דבגלגון בני אדם ארז
ודאי חלא מיקרי וגם ארז
ואדי תמלה מיקרי ולא
שני למנוח של שני שמות
דלא מיקרי חד שמא חלא
פלפל ארוך או פלפל שחור
מיקרי: (א) רש"י ד"ה אסור
מין במינו במשהו (לקמן)
פסקין וכו' ויין נסך
חא"מ. וי"ב ס"ה והבי
הלכתא דבל מין במינו
דינו במשהו ותוס' ו
כ"ב רש"י עיקר והגה"ה
זו שהוא ע"פ פירוש
דנפסא בתוך פש"י
בנותן גם יתקן דפשי"י
הכא הוי קודם חזיה עיין
בהגהת אש"י בהתמלה
רש"י פסק: (ד) תוס' ד"ה
מכלל וכו' יותר ממשהו באלף
רא"ה אסור רחמנא ה"ה נותן טעם לפגם וכו' הלכך נמי אסור: (ה) ד"ה מצלנין וכו' דפליג בסיפא. כ"ב עיין בדבור הספור: (ו) ד"ה לא וכו' אי חזין מקרא בהבא
דמצטרפין לא: (ז) ד"ה ורבא וכו' וק"ל נמי ל"י יהושע בן לוי לאמר:

הגהות הב"ח

(א) ב"י חד טעמא הוא
הוה: (ב) שם והוא חלא
מיקרי והוא חלא. כ"ב
נראה דבגלגון בני אדם ארז
ודאי חלא מיקרי וגם ארז
ואדי תמלה מיקרי ולא
שני למנוח של שני שמות
דלא מיקרי חד שמא חלא
פלפל ארוך או פלפל שחור
מיקרי: (א) רש"י ד"ה אסור
מין במינו במשהו (לקמן)
פסקין וכו' ויין נסך
חא"מ. וי"ב ס"ה והבי
הלכתא דבל מין במינו
דינו במשהו ותוס' ו
כ"ב רש"י עיקר והגה"ה
זו שהוא ע"פ פירוש
דנפסא בתוך פש"י
בנותן גם יתקן דפשי"י
הכא הוי קודם חזיה עיין
בהגהת אש"י בהתמלה
רש"י פסק: (ד) תוס' ד"ה
מכלל וכו' יותר ממשהו באלף
רא"ה אסור רחמנא ה"ה נותן טעם לפגם וכו' הלכך נמי אסור: (ה) ד"ה מצלנין וכו' דפליג בסיפא. כ"ב עיין בדבור הספור: (ו) ד"ה לא וכו' אי חזין מקרא בהבא
דמצטרפין לא: (ז) ד"ה ורבא וכו' וק"ל נמי ל"י יהושע בן לוי לאמר:

מכלל וכו' יותר ממשהו באלף
רא"ה אסור רחמנא ה"ה נותן טעם לפגם וכו' הלכך נמי אסור: (ה) ד"ה מצלנין וכו' דפליג בסיפא. כ"ב עיין בדבור הספור: (ו) ד"ה לא וכו' אי חזין מקרא בהבא
דמצטרפין לא: (ז) ד"ה ורבא וכו' וק"ל נמי ל"י יהושע בן לוי לאמר: